

HECTOR DE STELLA (1869-1955)

1904

Hector de Stella werd op 20 december 1869 te Dentergem geboren en overleed op 3 augustus 1955.

Hij volbracht zijn middelbare studiën aan het college te Tielt, zijn geneeskundige studiën aan de Rijksuniversiteit te Gent waar hij in 1896 maxima cum laude tot doctor in de geneeskunde promoveerde. Korte tijd nadien werd hij tot laureaat van de wedstrijd voor reisbeurzen van de Belgische Regering uitgeroepen.

Hij ondernam toen studiereizen in het buitenland en verbleef achtereenvolgens aan de universiteiten van Berlijn, Bonn, Rijsel en Parijs.

Bij zijn terugkeer te Gent werd hij assistent aan de chirurgische kliniek, daarna assistent aan de kliniek voor oto-rhino-laryngologie. Bij K.B. van 20 oktober 1904 werd hij benoemd tot docent aan de Rijksuniversiteit te Gent en belast met de leergang "Bijzondere ziektenleer en bijzondere therapie der inwendige ziekten". Bij K.B. van 30 oktober 1906 werd hij tot buitengewoon hoogleraar en bij K.B. van 30 oktober 1911 tot gewoon hoogleraar benoemd. In 1921 werd hij belast met de leiding van de Interne Kliniek.

Prof. de Stella was een onvermoeibare werker. Daarvan getuigt o.a. de indrukwekkende lijst van zijn wetenschappelijke publikaties. Bij het doorlopen ervan is men getroffen door de voorliefde die hij steeds toonde voor de klinische en proefondervindelijke studie van het centrale zenuwstelsel, waarin hij baanbrekend werk leverde; ondanks een drukke klinische bedrijvigheid bracht hij vele uren in het laboratorium door, nl. om de fysiologie van de kleine hersenen te doorgronden. Baanbrekend waren ook zijn klinische onderzoeken omtrent het verband tussen het centraal zenuwstelsel en de oto-rhinologische aandoeningen, wee gebieden waarvoor hij zijn leven lang een bijzondere interesse toonde. Een open oog had hij nochtans, als internist, eveneens voor al de aanwinsten op het gebied van de inwendige geneeskunde.

Ook buiten de universiteit werd zijn wetenschappelijke bedrijvigheid naar waarde

geschat. De Société de Laryngologie des Hôpitaux de Paris verkoos hem tot buitenlands corresponderend lid en hij was eerste onder-voorzitter van de Koninklijke Academie voor Geneeskunde toen hij op 3 augustus 1955 de eeuwige rust inging. De titel van Jonkheer werd hem toegekend voor bewezen diensten. De belgische Regering erkende eveneens zijn grote verdiensten: hij was Groot-Officier in de Kroonorde, Commandeur in de Leopoldsorde, drager van het Burgerlijk Kruis 1ste klasse, van de medaille van Koning Albert, van de herinneringsmedaille 1830-1930, enz...

Zijn encyclopedische eruditie, zijn rijke ervaring, zijn welsprekendheid stelde Prof. de Stella gans ten dienste van zijn onderwijs. Hij bezat in hoge mate de *oculus medicus*, die merkwaardige gave die, dankzij fijne opmerkingsgeest, ruime ondervinding en vlugge redenering, aan de geneesheer toelaat in enkele ogenblikken de essentiële symptomen van de bijkomstige te onderscheiden en de diagnose, zo niet onmiddellijk met absolute zekerheid te stellen, dan toch te vermoeden; maar hij wist ook aan welke gevaren een vermeende *oculus medicus* de studenten en de onervaren jonge dokters blootstelt, en daarom eiste hij steeds van zijn studenten en assistenten de wetenschappelijke verantwoording van de door hen gestelde diagnose. In de aanvang van zijn carrière had Hector de Stella aan algemene praxis gedaan; het was dan ook door eigen ondervinding dat hij het leven van de practicus en de noden van de praxis kende. Daarmee hield hij in ruime mate rekening in zijn onderwijs. Zijn lessen, zijn klinische demonstraties waren gekenmerkt door klaarheid en gezond verstand; het was geen boekenwijsheid, geen boekengeleerdheid die hij er in ten toon spreidde, maar alles wat zijn eigen, uitgebreide ervaring hem geleerd had. Hij beoogde daarenboven evenzeer de kritische zin van zijn jonge toehoorders te scherpen, hen te leren objectief oordelen, het kaf van het koren te scheiden, zowel in de jongste theorieën en technieken als in de moderne behandelingsmethodes. En last not least wist hij, evenveel door zijn voorbeeld als door zijn woord, aan de studenten in de geneeskunde de eerbied voor de lijdende mens in te prenten.

Hector de Stella zal in de herinnering van allen die hem gekend hebben blijven leven als het toonbeeld van de begaafde en toegewijde professor, de bezielende geleerde, de edele mens.

P. REGNIERS.

PUBLIKATIES VAN HECTOR DE STELLA

- Contribution à l'étude histologique du système nerveux de la grenouille.*
- Étude pharmacodynamique de la Scopolamine et de l'Hyoscine.*
- Les glycérophosphates; leur influence sur la nutrition intime et leur rôle physiologique.*
- Fistule congénitale préauriculaire avec kyste branchial. Étiologie et pathogénie des kystes branchiaux.*
- Over otogene hersenabcessen.*
- Étude expérimentale et pharmacodynamique de l'adrénaline.*
- Over neusdiphtheritis.*
- La diphthérie nasale expérimentale.*
- La ponction lombaire dans le diagnostic et le traitement des maladies du système nerveux.*
- Toxines et antitoxines dans la diphthérie. Étude expérimentale.*

Contribution à l'étude des cellules mastoïdiennes aberrantes.
 Rapport sur l'action physiologique et l'emploi thérapeutique de l'adrénaline.
 Cas de rhumatisme articulaire aigu d'origine nasale.
 Laryngites aiguës inflammatoires avec œdème ou abcès du larynx.
 Étude clinique de l'abcès du lobe temporo-sphénoïdal.
 Contribution à l'étude histologique du système nerveux central de la grenouille par la méthode de Golgi.
 Le traitement de la tuberculose pulmonaire par la vaccination avec les tuberculines.
 Étude clinique de l'hydrocéphalie interne chronique.
 Le traitement de la diphtérie et de ses accidents. Rapport au Congrès de la Société belge de O.R.L.
 Étude clinique de l'encéphalite léthargique.
 Névrite optique par lésions hypophysaire, sphénoïdale et ethmoïdale.
 Schilddrüse en kropziekte. VI. natuur- en geneeskundig Congres.
 Nouveaux aperçus sur la physiologie du cervelet à propos d'une opération de tumeur de l'angle ponto-cérébelleux. Bull. Académie royale de Médecine, 1922.
 De ziekte van Basedow. Pathogenie, beschrijving en behandeling.
 Pathogénie et étiologie de la fièvre ganglionnaire.
 Studie over verscheidene anatomische stukken bij hersenaandoeningen.
 Pathogénie, étiologie et traitement de l'hémophilie.
 Méningite comme facteur de surdité.
 Handboek der ziekenverpleging.
 Pathogénie et traitement du diabète; Insuline et Synthaline.
 Présentation de malades atteints de maladies nerveuses et discussion des cas, à la société de Médecine de Gand.
 Contribution à la physiologie du cervelet. Journées Médicales de Bruxelles, 1929.
 Le syndrome de Deiters comme affection isolée et autonome.
 Un syndrome de Gradenigo paradoxal. Journal de Neurologie, 1926.
 Le diagnostic différentiel des tumeurs du lobe frontal et du cervelet. Journées Médicales de Gand, 1928.
 Le syndrome lenticulo-strié. Démonstration d'un malade.
 De pathogenie en behandeling der suikerziekte.
 Syndrome vestibulaire par lésions primitives et isolées des noyaux vestibulaires. Bulletin de l'Académie Royale de Médecine, 1929.
 Le traitement des maladies du sang. Revue Belge des Sciences Médicales.
 Syndromes vestibulaire, maladie autonome, par lésions isolées et primitives des noyaux vestibulaires. Congrès National des Sciences, 1930.
 La physiologie du cervelet dans ses rapports avec l'oto-rhino-laryngologie. Congrès de Bruges, 1931.
 Faut-il généraliser la vaccination antidiphtérique? Bulletin de l'Académie Royale de Médecine, 1931.
 Diagnostic et traitement des pyolabyrithites.
 Anaphylaxie bij seruminspuitingen.
 Diagnostic différentiel entre pyolabyrithites et abcès cérébelleux.
 Les mastoïdites primitives.
 La pathogénie de la paralysie faciale dans la fracture du rocher.
 L'hystéro-traumatisme de l'oreille. Diagnostic différentiel avec la surdité de nature organique.
 La physiologie du cervelet. Conférence faite à l'Université de l'État à Lille.
 Démonstration des épreuves de Barany (épreuves vestibulaires) sur un malade atteint de tumeur cérébelleuse.
 Quelques considérations cliniques sur la syphilis cérébrale.
 Examen de la voie vestibulaire dans l'encéphalite léthargique.
 Examen de la voie vestibulaire dans la sclérose en plaques.
 Démonstration d'un cas d'hémiplégie spastique infantile.
 Séquelles d'encéphalite léthargique avec mention spéciale pour le syndrome Parkinsonien.
 Démonstration d'un cas de sclérose des corps opto-striés. Syndrome de Ramsay-Hunt.
 Un syndrome de Gradenigo (paralysie de l'oculomoteur externe et du pathétique lors d'une otorrhée chronique) en apparence paradoxal.
 Y a-t-il un nystagmus d'origine cérébelleuse?

Le réveil des syphilis latentes par traumatisme ou opération.
 La poliomyélite antérieure aiguë. Bulletin de l'Académie Royale de Médecine, 1932.
 Syphilitische aandoeningen van het centraal zenuwstelsel.
 Méningo-encéphalite aiguë. Livre mémorial du Centenaire de la Société de Médecine de Gand.
 Kyste dermoïde du médiastin, avec quelques considérations sur les tumeurs du médiastin. Bulletin de l'Académie Royale de Médecine, 1935.
 Meningitis Serosa-aseptica-epidemica. VI. Gen. Tijdschrift.
 De waarde van het onderzoek van het vestibulaire orgaan voor de diagnose van enkele ziekten van het centraal zenuwstelsel. Congres VI. Genootschap Psychiatrie.
 Les injections de Lipiodol pour le diagnostic des affections broncho-pulmonaires, avec projections. Bulletin de l'Académie Royale de Médecine, 1936.
 Contribution à la physiologie du cervelet dans ses rapports avec les fonctions oculo-motrices. Bulletin de l'Académie Roy. de Médecine, 1936.
 Une réponse clinique à la localisation des noyaux supra-vestibulaires dans les noyaux opto-striés. Bulletin de l'Académie Royale de Médecine, 1937.
 Deux symptômes importants pour le diagnostic de l'abcès cérébelleux: les troubles oculo-moteurs et les troubles du langage.
 L'anisocorie dans les inflammations aiguës et chroniques de l'oreille moyenne.
 Rapport entre les réactions pupillaires et le facial. Pathogénie du phénomène pupillaire.
 Quatre signes de haute valeur pour le diagnostic topographique des tumeurs cérébrales.